

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Aleny Chládkové a soudců JUDr. Marty Coufalové a JUDr. Ladislava Bognára v právní věci žalobce **Mgr. Martina Fuchsig**a, Hlavní 25, Otice, správce konkursní podstaty úpadce UKAMO, spol. s r.o., se sídlem Opava, Otická 37, IČ 48390119, proti žalovanému **MVDr. Jiřímu K** , bytem zastoupenému JUDr. Rudolfem Řehánkem, advokátem ve Slezské Ostravě, Občanská 18, o zaplacení 243 456 300,- Kč, o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.11.2010, č.j. 28 Cm 15/2007-125,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Shora označeným rozsudkem zamítl Krajský soud v Ostravě žalobu, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku 243 456 300,- Kč a náklady řízení (výrok I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 1 766 056,64 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta (výrok II.). Podle odůvodnění rozsudku dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že žalovaný při uzavření smlouvy o prodeji akcií panu K v únoru 1997 za kupní cenu 243 700,- Kč nejednal s péčí řádného hospodáře, neboť neučinil před uzavřením smlouvy potřebné kroky ke zjištění tržní hodnoty zcizovaných akcií tak, aby plnění, které za akcie společnosti obdrží, nebylo pro společnost nevýhodné. Žalovaný následně v dubnu 1998, tedy v době, kdy byl jednatelem společnosti, nabyl akcie do svého osobního vlastnictví a neučinil nic, aby byly tyto akcie navráceny zpět do majetku společnosti. Porušil tak svou povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, když podepsal smlouvu o prodeji akcií panu K za cenu „markantně nižší“ než

byla částka společností k nabytí akcií vynaložená a neučinil nic, aby zjistil objektivní tržní hodnotu těchto akcií. Procesní obrana žalovaného v tom směru, že převod měl pouze zajišťovací povahu, dle názoru soudu neobstojí, neboť v takovém případě by jistě žalovaný učinil kroky nutné k tomu, aby se akcie dostaly zpět do majetku společnosti, což žalovaný neučinil a naopak nabyl akcie do svého osobního majetku. K otázce žalovaným vznesené námitky promlčení nároku soud odkázal na ust. § 398 a § 397 ObchZ s tím, že pro počátek běhu subjektivní čtyřleté promlčecí doby je rozhodný okamžik, kdy se poškozený – tedy v daném případě společnost UKAMO, spol. s r.o., dozvěděla nebo mohla dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě. Podle názoru soudu se společnost o vzniku škody mohla dovědět dne 13.5.1999, kdy panu D vznikla funkce jednatele společnosti (jeho oprávnění jednat zaniklo až dne 25.9.2003). Toto datum je proto nutno považovat za počátek běhu promlčecí doby, která uplynula po čtyřech letech, tj. dnem 13.5.2003. Žaloba byla podána správcem konkurzní podstaty dne 24.1.2007, tedy po uplynutí promlčecí doby, a žalovaný nárok nelze s odkazem na ust. § 100 odst. 1 ObčZ žalobci přiznat. Před prohlášením konkurzu (tedy dříve, než oprávnění za společnost jednat přešlo na konkurzního správce) byly ve společnosti jen dvě osoby (vyjma samotného žalovaného), kterým svědčilo právo za společnost jednat. Jednou z těchto osob byl pan Jiří K st. - otec žalovaného, který je jako příbuzný v řadě přímé ve smyslu ust. § 116 ObčZ osobou žalovanému blízkou, takže oprávnění jednat za společnost u této osoby z důvodu rozporu zájmů dáno nebylo. Druhou osobou byl pan Miroslav D švagr žalovaného. Soud dospěl k závěru, že pan Miroslav D osobou blízkou žalovanému ve smyslu ust. § 116 ObčZ v rozhodné době nebyl. V době, kdy byl oprávněn podat předmětnou žalobu, udržoval se žalovaným pouze obvyklé rodinné kontakty, tedy návštěvy u příležitosti svátků či narozenin; tyto osoby nesdílely společnou domácnost a nevlastnily jako spoluvlastníci žádný společný majetek. Jejich vzájemný „citový vztah“ byl tedy pouze vztahem obvyklým nedosahujícím intenzity, při níž by pan D újmu (a to újmu majetkovou i nemajetkovou), která by byla způsobena žalovanému, důvodně pociťoval jako újmu vlastní. Tvrzení žalobce, že „blízkost“ žalovaného a pana D vyplývá ze vzájemného působení ve společnostech CHVOJKA spol. s r.o., ALEF spol. s r.o. a ATOBOS, spol. s r.o., nebylo dle soudu v řízení prokázáno. K námitce žalobce, že vznesená námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy (přičemž odkazoval na nálezy Ústavního soudu 309/95) soud uvedl, že uvedený nálezy Ústavního soudu nelze na projednávanou věc vztáhnout, když na rozdíl od restituční věci (o níž šlo v případě uvedeného Ústavního nálezu) jde v projednávané věci o věc obchodní, kde je kladen důraz na právní jistotu v závazkových vztazích. Mezi prvky právní jistoty nepochybně patří i právo vznést námitku promlčení práva. Soud odkázal na možnosti, které jsou dány jak společností samotné (§ 194 odst. 5, § 131a ObchZ), tak jejím věřitelům (§ 194 odst. 6 ObchZ) domáhat se po jednateli společnosti práva na náhradu škody. Je vždy jen na poškozeném, zda se rozhodne pro uplatnění svého práva na náhradu škody či zda tento nárok uplatňovat nebude a nechá jej promlčet. Uplatnění náhrady škody vůči jednateli je právem, nikoli povinností společnosti. Konečně soud připomenul ochranu ust. § 196a ObchZ, kdy porušení povinnosti dle ust. § 196a odst. 3 nepodléhá

promlčení. Soud tedy uzavřel, že nárok na náhradu škody uplatněný žalobou byl ke dni podání žaloby promlčen a výkon práva vznést námitku promlčení nebyl shledán v rozporu s dobrými mravy dle ust. § 3 ObčZ. Z totožných důvodů neshledal soud námitku promlčení v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku dle ust. § 265 ObchZ. S ohledem na svůj závěr, že nárok je promlčen, nedokazoval soud skutečnou výši škody. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas odvolání z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Uvedl, že společník společnosti s ručením omezeným, který podává za společnost žalobu na náhradu škody podle ust. § 131a ObchZ, jedná jako zákonný zástupce této společnosti. Podle ust. § 22 odst. 2 ObčZ nemůže jiného zastupovat ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného. Ani takový společník tedy nemůže společnost zastupovat v řízení o náhradu škody, kterou společnosti způsobil (spoluzpůsobil), neboť se dostává do stejného konfliktu zájmů, jako jednatel společnosti. Odvolatel odkázal na ust. § 116 ObčZ a uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že pan Miroslav D je manželem sestry žalovaného. Z jeho výpovědi bylo zjištěno, že v letech 1999 – 2004 udržovala jeho rodina s rodinou žalovaného normální rodinné vztahy, tj. navštěvovali se u příležitosti svátků a narozenin. V tomto období pan Miroslav D pracoval ve společnosti PROMT, v níž byl předsedou představenstva a generálním ředitelem žalovaný; jeho tchán a otec žalovaného byl vlastníkem akcií společnosti PROMT. Je tedy zřejmé, že pan Miroslav D nebyl osobou způsobilou žalobu o náhradu škody podat. Byl personálně propojen se žalovaným – byl jeho švagrem, zároveň byl ekonomicky závislý na své práci pro zaměstnavatele, jehož majitelem byl jeho tchán a zároveň předsedou představenstva a generálním ředitelem byl jeho švagr. Na jeho straně tak fakticky chyběla svobodná vůle k uplatnění náhrady škody, neboť na jeho osobu je třeba pohlížet jako na osobu blízkou a současně osobu v postavení ekonomické závislosti spočívající ve výkonu závislé činnosti pro společnost vlastněnou tchánem a otcem žalovaného, v níž rovněž žalovaný byl generálním ředitelem a předsedou představenstva. Neměl tedy svobodnou vůli žalobu podat s ohledem na dopady takové skutečnosti na rodinné vztahy i na ekonomickou situaci. Odvolatel se domáhal zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně změny rozsudku tak, že soud žalobě vyhoví.

Žalovaný navrhoval potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Soud správně uzavřel, že jednatel společnosti UKAMO pan D mohl kdykoli od r. 1999, kdy se stal jednatelem, podat žalobu proti žalovanému. Stalo-li se tak až v r. 2007 a žalovaný vznesl námitku promlčení, je nárok promlčen a žaloba byla správně zamítnuta.

Odvolací soud dovodil, že odvolání žalobce je podáno včas, oprávněnou osobou a obsahuje náležitosti podle ust. § 205 odst. 1 o.s.ř. a odvolací důvod podle ust. § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř. Přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které

předcházel jeho vydání (§ 212, § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že nejsou podmínky ani pro potvrzení rozsudku, ani pro jeho změnu.

Z obsahu spisu vyplývá, že dne 24.1.2007 byla podána žaloba u Krajského soudu v Ostravě, a to správcem konkurzní podstaty úpadce UKAMO, spol. s r.o., který se domáhal po žalovaném jako jednateli úpadce zaplacení žalované částky jako náhrady škody. Tvrdil, že žalovaný jako jednatel společnosti nepostupoval s péčí řádného hospodáře. Úpadce nabyt v privatizaci část privatizovaného podniku – - Drubežářské závody Velké Pavlovice, závod 02 Modřice a po té vložil nemovitý majetek jako nepeněžitý vklad do akciové společnosti Moravské vinařské závody Virena a.s. Oproti takto vloženému nemovitému majetku emitovala společnost Virena a.s. akcie znějící na jméno o jmenovité hodnotě celkem 243 800 000,- Kč. Úpadce nabyt 2 438 ks akcií společnosti Virena a.s. znějících na jméno o jmenovité hodnotě 100 000,- Kč. Po té žalovaný jako jednatel úpadce uzavřel dne 20.2.1997 smlouvu o koupi akcií, kterou prodal akcie za kupní cenu 243 700,- Kč Karlu K a ten je dne 25.8.1997 převedl na Josefa R . Smlouvou o převodu akcií ze dne 20.4.1998 byly akcie převedeny na žalovaného. Těmito transakcemi byla za zlomek skutečné ceny vyvedena z majetku úpadce majetková hodnota, v důsledku čehož se snížil majetek úpadce, z něhož bylo možné uspokojit věřitele. Rozdíl mezi hodnotou plnění získaného za vložený nemovitý majetek a sumou finančních prostředků, za které následně žalovaný získané akcie z majetku úpadce zcizil, je škodou způsobenou žalovaným. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítal, že žádnou povinnost uloženou zákonem neporušil. Hodnota vkládaných nemovitostí ve vlastnictví společnosti UKAMO spol. s r.o. do základního kapitálu Moravských vinařských závodů Virena a.s. představovala v účetní hodnotě částku cca 79 mil. Kč. Bylo třeba zajistit podnikatelskou činnost společnosti UKAMO spol. s r.o. z mimobankovní sféry; za tím účelem byl prodej akcií Karlu K pouze prodejem „garančním“ (šlo o jediná aktiva, která bylo možno použít jako záruku). Žalovaný dále vznesl námitku promlčení uplatněného nároku. Poškozený (úpadce) se mohl dozvědět o případném vzniku škody nejpozději při schvalování účetní závěrky za r. 1997, tedy v polovině roku 1998. Čtyřletá promlčecí doba tak skončila v polovině roku 2002; žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného namítl, že účelové převody majetku budoucího úpadce jsou obcházením zákona. Dále uvedl, že námitce promlčení nároku vznesené žalovaným nelze vyhovět, neboť by to bylo v rozporu s dobrými mravy a zásadami poctivého obchodního styku. Žalovaný byl a je statutárním orgánem úpadce a je otázkou, zda a kdy vůbec začala promlčecí doba běžet, když na straně poškozené společnosti nebyla osoba, která by byla schopna nárok na náhradu škody uplatnit (další jednatelé byly osoby žalovanému blízké). Soud poprvé rozhodl rozsudkem ze dne 22.10.2007, č.j. 28 Cm 15/2007-30, kterým žalobu zamítl. Souhlasil s názorem žalovaného, že nárok je promlčen. K odvolání žalobce rozhodoval ve věci Vrchní soud v Olomouci, který rozsudkem ze dne 2.12.2008 č.j. 8 Cm 45/2008-69 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil jako věcně správný. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně o promlčení nároku s tím, že promlčecí doba uplynula nejpozději

dnem 1.7.2002. Na základě dovolání podaného žalobcem rozhodoval ve věci Nejvyšší soud České republiky, který rozsudkem ze dne 15.9.2010 zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci i rozsudek Krajského soudu v Ostravě a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Ve svém rozhodnutí uvedl, že nastane-li situace předvídaná ust. § 131a ObchZ ve společnosti s jediným jednatelem anebo ve společnosti, kde se na vzniku škody podíleli všichni jednatelé, započne běžet promlčecí doba okamžikem, kdy se o vzniku škody dozvěděl nebo mohl dozvědět společník, oprávněný podat žalobu. To neplatí, bude-li takový společník současně jednatelem společnosti. Stejný závěr ohledně počátku běhu promlčecí doby lze učinit za situace, kdy by byla jediným společníkem společnosti s ručením omezeným osoba, která se podílela na vzniku škody způsobené společností jejím jediným jednatelem (všemi jednately) anebo kdy by byl jediný jednatel současně jediným společníkem společnosti, popřípadě kdyby byli všichni společníci současně jednately (a společnost by neměla jednatele, který by nebyl společníkem), anebo se všichni podíleli s jednatelem na vzniku škody. Společník společnosti s ručením omezeným, který podává za společnost žalobu na náhradu škody podle ust. § 131a ObchZ, jedná jako zákonný zástupce této společnosti. Podle ust. § 22 odst. 2 ObčZ nemůže jiného zastupovat ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného. Ani takový společník tedy nemůže společnost zastupovat v řízení o náhradu škody, kterou společností způsobil (spoluzpůsobil), neboť se dostává do stejného konfliktu zájmů, jako jednatel společnosti. V takovém případě proto běží promlčecí doba ode dne, kdy se dozvěděla nebo mohla dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě, osoba oprávněná podat žalobu o náhradu škody proti jednately společnosti; končí však nejpozději uplynutím 10 let ode dne, kdy došlo k porušení povinnosti. V projednávané věci dovolatel tvrdí, že ostatními jednately a společníky úpadce byly v době, kdy měl jednatel způsobit společností škodu, osoby jednately blízké. Bylo proto třeba zabývat se tím, zda za těchto okolností existovala před prohlášením konkurzu na majetek úpadce osoba, způsobilá uplatňovat jménem společnosti právo na náhradu tvrzené škody, způsobené jejím jednately, či zda takovou osobou byl až správce konkurzní podstaty úpadce. Vzhledem k tomu, že odvolací soud ani soud prvního stupně se touto otázkou nezabývaly, neposoudily věc úplně a tedy správně, proto Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu i soudu prvního stupně zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V dalším řízení soud prvního stupně u jednání dne 22.11.2010 provedl důkaz listinami, z nichž činí skutková zjištění ve svém rozhodnutí, dále důkaz výslechem svědka Miroslava D a dne 25.11.2010 rozhodl napadeným rozsudkem s výše uvedeným odůvodněním.

Vady řízení, k nimž odvolací soud musí přihlédnout z úřední povinnosti (§ 212a odst. 5 o.s.ř.), nejsou odvolatelem namítány a vady uvedené v ust. § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. z obsahu spisu ani nevyplývají. Ani jiné vady řízení, k nimž odvolací soud, pokud by je zjistil, musí přihlížet, jen když by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst. 5 věta druhá o.s.ř.), z obsahu spisu nevyplývají.

Podle ust. § 387 odst. 1 ObchZ právo se promlčí uplynutím promlčecí doby stanovené zákonem.

Podle ust. § 388 odst. 1 ObchZ promlčením právo na plnění povinnosti druhé strany nezaniká, nemůže však být přiznáno nebo uznáno soudem, jestliže povinná osoba namítne promlčení po uplynutí promlčecí doby.

Podle ust. § 397 ObchZ nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky.

Podle ust. § 398 ObchZ u práva na náhradu škody běží promlčecí doba ode dne, kdy se poškozený dozvěděl nebo mohl dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě; končí však nejpozději uplynutím 10 let ode dne, kdy došlo k porušení povinnosti.

Podle ust. § 116 ObčZ ve znění do 30.6.2006 osobou blízkou je příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel; jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, jestliže by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní.

Soud prvního stupně založil své rozhodnutí na závěru, že žalovaný při prodeji akcií panu K v únoru 1997 nejednal s péčí řádného hospodáře, neboť nezjistil tržní hodnotu zcizovaných akcií, a po té, v dubnu 1998, kdy byl jednatelům úpadce, nabyt tyto akcie do svého osobního vlastnictví a nepostaral se o to, aby se tyto akcie vrátily do majetku společnosti (úpadce). Soud se dále zabýval důvodností námitky promlčení nároku vznesené žalovaným a dospěl k závěru, že úpadce se o vzniku škody mohl dozvědět dne 13.5.1999, kdy vznikla funkce jednatelů společnosti panu Miroslavu D. Po čtyřech letech, tj. dne 13.5.2003, promlčecí doba uplynula, a byla-li žaloba byla podána dne 24.1.2007 správcem konkurzní podstaty úpadce UKAMO, spol. s r.o., stalo se tak po uplynutí promlčecí doby. Nárok na náhradu škody uplatněný žalobcem byl tak ke dni podání žaloby promlčen. Soud prvního stupně rovněž učinil závěr, že výkon práva vznést námitku promlčení nároku není v rozporu s dobrými mravy dle § 3 ObčZ ani se zásadami poctivého obchodního styku podle § 265 ObchZ. K závěru o promlčení nároku vedl soud prvního stupně jeho názor učiněný po provedeném dokazování, že pan Miroslav D. který je švagrem žalovaného, nebyl ve vztahu k žalovanému osobou blízkou.

S tímto názorem, a tudíž i se závěrem soudu prvního stupně o promlčení uplatněného nároku, odvolací soud nesouhlasí.

Zda jde či nejde o osoby blízké, je třeba v každém konkrétním případě posuzovat z hlediska okamžiku toho právního úkonu mezi danými osobami, o který právě jde. Ve smyslu ust. § 116 ObčZ ve znění do 30.6.2006 není v daném případě

pan Miroslav D jako švagr, tj. manžel sestry žalovaného, osobou blízkou žalovanému na základě zákonem stanoveného stupně příbuzenství. Takovými blízkými osobami jsou pouze příbuzní v řadě přímé, sourozenec a manžel. Podle názoru odvolacího soudu však lze dovodit, že pan Miroslav D byl v rozhodné době, tj. mezi lety 1999-2003 osobou blízkou žalovanému, a to ve smyslu definice blízké osoby podle ust. § 116 věta za středníkem občanského zákoníku ve znění do 30.6.2006. Švagrovství obecně je považováno za blízký příbuzenský vztah (vztah mezi posuzovanou osobou a manželem či manželkou sourozence posuzované osoby) a podle konkrétních okolností je třeba posoudit, zda neexistují skutečnosti, které by blízký vztah mezi posuzovanou osobou a jejím švagrem či švagrovou vylučovaly. Odvolací soud vyšel z výpovědi pana Miroslava D který byl vyslechnut soudem prvního stupně jako svědek. Mimo jiné uvedl, že se rodina jeho a rodina žalovaného běžně stýkaly několikrát ročně při příležitosti svátků, narozenin a při jiných příležitostech. Jejich vztahy byly normální. Tuto část výpovědi svědka považuje odvolací soud za stěžejní. V normálně fungující rodině (zde je myšleno v širší rodině zahrnující i prarodiče a rodiny sourozenců) by zcela jistě podání žaloby na náhradu škody v takové výši, jaká je předmětem řízení v této věci, osobou, která je manželem sestry osoby, jež měla škodu způsobit, vedlo zcela jistě ne-li přímo k destrukci vztahů, tak zcela jistě k velmi výraznému jejich zhoršení. Odvolací soud si neumí představit, že v normálně fungující rodině by neovlivnilo vzájemné vztahy, pokud by manžel sestry jednatele společnosti, který měl škodu způsobit, podal na svého švagra (za společnost) žalobu na náhradu škody ve výši více než čtvrt miliardy korun. Podle názoru odvolacího soudu blízký vztah osoby žalovaného a Miroslava D vyplývá z jejich vzájemného propojení osobou sestry žalovaného, která je manželkou svědka Miroslava D. Byť tedy pan Miroslav D není osobou blízkou žalovanému z důvodu zákonem stanoveného stupně příbuzenství (§ 116 věta před středníkem ObčZ), je osobou blízkou na základě vymezení osoby blízké v ust. § 116 věta za středníkem ObčZ.

Na základě tohoto závěru odvolacího soudu lze tedy uzavřít, že ve společnosti úpadce nebylo v rozhodném období osoby, která by mohla za společnost podat žalobu na náhradu tvrzené škody proti žalovanému. Takovou osobou proto byl až správce konkurzní podstaty úpadce po prohlášení konkurzu. Nárok žalobce v řízení uplatněný proto není promlčen, neboť promlčecí doba do doby podání žaloby neuplynula.

Třebaže je odvolací soud i skutkovou, nikoli jen přezkumnou instancí, nemůže nahrazovat činnost soudu prvního stupně. K tomu by došlo, pokud by odvolací soud posuzoval otázky existence předpokladů pro vznik odpovědnosti žalovaného za tvrzenou škodu a případně otázku její výše. Posouzení těchto otázek si vyžádá další rozsáhlejší dokazování, které bude navíc zásadní. Pokud by dokazování k těmto zásadním otázkám provedl odvolací soud, znemožnil by tím jednak účastníkům možnost přezkoumání správnosti závěrů soudu, jednak by porušil ust. § 213 odst. 4 o.s.ř., neboť dokazování má být provedeno ke zjišťování skutečností,

k nimž, v důsledku jiného právního názoru soudu prvního stupně, dosud nebylo provedeno žádné dokazování.

Z uvedených důvodů odvolací soud podle ust. § 219a odst. 2 o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně zrušil a podle ust. § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Právní názor odvolacího soudu vyslovený v tomto rozhodnutí je pro soud prvního stupně závazný (§ 226 odst. 1o.s.ř.).

V dalším řízení provede soud prvního stupně potřebné dokazování k existenci škody a předpokladům vzniku odpovědnosti žalovaného za škodu, jakož i (podle výsledků dokazování) k výši škody, a znovu ve věci rozhodne, přičemž v rozhodnutí, kterým bude řízení končit, rozhodne i o náhradě nákladů tohoto odvolacího řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Olomouci dne 21. června 2011

Za správnost vyhotovení:
Martin Vymlátil

Mgr. Alena Chládková v.r.
předsedkyně senátu